

Sissel snakker med dyrene

Sissel Grana (39) har en helt spesiell kontakt med våre firebeinte venner. Via telepati betror de seg til henne og hun hjelper dem med å bli kvitt plagene sine.

TEKST: LAILA STRAND • FOTO: CURT I. HJERTSTEDT

I ELLEVILL BEGEISTRING ankommer de to små pasientene Skillz og Sara, begge av rasen pomeranian, til konsultasjonen hos Sissel. De har vært her før.

Gjensynsgleden gir seg utslag i bjeffing, løping, logring og snusing – en helt vanlig adferd for en hund som treffer igjen kjentfolk, konkluderer en som ikke vet bedre, men det gjør Sissel. For fire uker siden fortalte en deprimert og utslitt Skillz henne om ulidelige smerter i bakbeina, så sterke og intense at han ønsket å avslutte livet sitt om han ikke fikk hjelp eller behandling. Men han er bare 18 måneder gammel, og ville så gjerne få fortsette å leve videre.

- Det var en veldig vond samtale med en så ung hund, og da de dro var jeg sterkt i tvil om jeg noen gang ville se ham igjen.

I fortvilelsen over å se hunden sin lide, var matmor, Nina Skrettingland, kommet til Sissel for å få en utredning på om hun måtte avlive den kjære hunden sin. Når hun oppsøker veterinæren dagen etter er det likevel ikke for å be om sprøyten som skal befri Skillz fra livet, men for å få skannet bakbeina hans som er

operert for en tid tilbake. Bildene viser to metallfester som gnager og skjærer ved den minste bevegelse. På nytt blir Skillz lagt på operasjonsbordet.

Med tynne, barberte, men superraske bein freser nå det lille grå ullnøstet over gulv, stoler og bord, mens Sissel følger ham med øynene. Hun reiser seg opp, stiller seg med ryggen til turbopasienten, og blir stående slik i noen minutter. Hun har snakket telepatisk med Skillz, spurt om han har det bedre, og fått den hjel-

pen han mener han trenger. Svaret hun får, kjenner hun på sin egen kropp.

- Han sier takk for sist, og takk for hjelpen, sier hun, sterkt følelsesladet.

- Jeg er en annen hund i dag, jeg har fått håp. Fortsatt er operasjonsårene ømme, men jeg føler meg likevel som ny. Er veldig glad og takknemlig. Tusen takk for at dere reparerte meg igjen! For meg betyr det alt – det betyr livet. Ja, akkurat så stort er det.

Det blir stille. Veldig stille.

- Det er vanskelig å gi uttrykk for hvor glad og lykkelig jeg er, sier en rørt Nina, som fortsetter:

- Nå vet jeg i alle fall at jeg skal ta med meg hundene hit en gang i året til en ren rutinesamtale. Hvis det er noe som plager dem psykisk eller fysisk så får vi muligheten til å ordne opp i det, sier hun, og forteller videre at det dyrene snakker om også kan være sårende for eieren.

- Og så vet jeg hvor viktig det er å ha forsikring på hundene mine. Selv om Skillz liv ikke på noen måte kan måles i penger, så har jeg hittil brukt 60 000 kroner på ham, til operasjoner og alt omkring problemene hans. Men nå er livsgnisten tent igjen, og han har fått tilbake «pomergangen», sier hun og ser på det lille knøttet som vrikker og går ute på gulvet.

• DYRENE HAR AKKURAT det samme følelsesspekteret som oss mennesker. De ler og gråter inne i seg, og de forteller om glede og takknemlighet, men også om

sorg, smerte og frykt, sier Sissel, som er utdannet hundtrener, rideinstruktør og spesialpedagog, og har en lang og solid erfaring med dyr. Hun har innblikk i en verden de færreste av oss kjenner, og knapt nok aner at finns.

- Jeg har kommunisert med dyr siden jeg var liten, men forsto ikke da at det lå på et så dypt nivå. Først som voksen kunne jeg kommunisere så dypt at jeg fikk konkrete opplysninger fra dem, sier Sissel, som har flere kurs i dyrekommunikasjon, og utviklet evnene sine videre ved å snakke med over tusen dyr. Hun forteller også at samspillet med hestene under dressurtureningen var så tett og sterkt at hun styrte dem med tankene sine.

- Jeg bruker det beste av kunnskap, utdanning, erfaring og egne evner. Er forresten sikker på at de fleste forstår mye av dyrenes signaler om de bare gir seg tid, fast-

Baitus kan trygt si: Jag vil tacka livet, og mamor. Etter en påkjørsel hadde han brudd i bein, bekken og hale. Men smertene til tross fortalte han Sissel at han helst ville få leve videre.

Konsultasjonene foregår i en 70-talls campingvogn. Her har Nina skrettingland og Sara fått vite at Skillz er fornøyd med livet igjen.

slår Sissel, som er opptatt av at dyreeiere skal stole på sin egen magefølelse når de føler at noe ikke stemmer.

- Dyrene forteller meg hvordan de vil bli behandlet, om de har vondt noe sted, hva de liker og ikke liker, og hvorfor det oppstår problemer av forskjellig slag. Opplysningene som kommer fram er som oftest til stor hjelp både for dyr og eier, konkluderer Sissel.

- Veldig mange forstår dessverre ikke at dyret har vondt når det endrer adferd, og at aggressivitet kan ha utspring i smerter. Dette kan skyldes treningsproblemer, eller for hunders vedkommende, rykk i halsbånd. Det fører lett til nakkeskader, sier Sissel, som anbefaler bruk av sele.

LIVSUTFOLDSELSEN hos de to firbeinte er inne i en raskt stigende kurve. Her gjelder det å holde på kaffekoppene. Sara er særs aktiv,

og fører an med stebroren hakk i hæl. Men hun lar ham være mer i fred nå, etter at hun snakket med Sissel for noen uker siden. «Tenk om de kunne snakke», sier vi ofte når vi observerer dyr, uvitende om at det kan de fantastisk.

- Jeg er veldig gira, opplagt og glad. Så glad over at gutten vår Skillz lever, at jeg nesten ikke vet hva jeg skal si. Dessuten er jeg veldig stolt over oppførselen min ovenfor ham. Jeg har skjerpet meg. Jeg er kontrollerbar!

Akkurat den siste uttalelsen til Sara kan det muligens hefte en smule tvil ved. Men, alt er relativt.

- Når jeg snakker med dyr bruker jeg alle sansene mine, og jeg snakker telepatisk med dem. Det gjør dyrene seg imellom også, men de bruker kroppsspråket i tillegg. Jeg er ikke like trent i telepatisk kommunikasjon som dem, men jeg blir stadig bedre, fastslår Sissel, som kommuniserer

med hunder, hester, katter og fugler, ja, hvilke som helst slags dyr. Også med de som lever vilt. På Galapagos ute i Stillehavet møtte hun blant annet en skilpadde som ba om hjelp til å dø på grunn av store smerter.

I debattene om aktiv dødshjelp argumenteres det med at dyrene er privilegert som får hjelp til å avslutte livet.

- Før jeg begynte med dyrekommunikasjon trodde jeg at langt flere dyr ville velge å få dø enn hva tilfellet er, men ut fra de erfaringene jeg har gjort er det all for mange som avlives unødige. Men det finns selvfølgelig dyr som

ønsker å få hjelp til å avslutte livet sitt, sier Sissel, og fortsetter:

- Dyrene har livet like kjærte som oss mennesker, og selv om de er syke eller har smerter, ønsker de å få behandling og hjelp i stedet for å måtte dø. Det er du et levende eksempel på, sier hun til Skillz, som svarer med et bjeff. Det kan sikkert tolkes som et «ja, og det kan jeg takke deg for!»

@redaksjonen@allers.no

*Les mer på
www.sigra.no*